

Umudumu Gördün mü

– Artist Şair · 14 Temmuz 2015

Son yirmi yılda bir şekilde üç farklı insan modeli oluştu.

Bunlardan birincisi umudu kovalayan..

Geleceğe dair olumsuz kaygılarından sıyrılma çabası içinde; olana sabretme ile iyimser bakabilme arasında bir bağ kurup, o diyarlarda gezip duran..

Umudu kovalayan erkek; dergi ve gazetelerin kişisel gelişim sayfalarında, spor sayfalarından daha fazla zaman geçirirken, kadın gözüyle ise magazin ve fallar geri planda kalmıştır o karakteristik testler, ilişki analizleri karşısında.

Ve ikisi de yerli ve çeviri bu tür kitapların bulunduğu rafların önünde daha fazla vakit geçirir olmuşlar kitapçılarda. Bir yandan "Ben nerde yanlış yapıyorum?" sorularıyla kendilerini sorgular olmuşlar, bir yandan da nispeten doğru yaptıklarını düşündüklerini kişileri örnek alma çabasına girmişler. Hatta ağızlarından onlara ait lafları düşürmez olmuş ve "yeri gelse de yapıştırırsam" diye bekler olmuşlar. Bir bakıma yıkılmamış ayakta olan bu kesim, her okuduğu satırla bir sonraki gün için şarj olmuşlar.

İkincisi ise umuttan uzaklaşan..

Her başına gelen tatsızlıkta kalkanı biraz daha aşağıya inenler... Dünyanın tüm değerlerini karamsarlıkla yargılayıp, o kılıç darbesinin boynuna er geç ineceğini düşünenler... Ne kadar olumsuz komplo teorisi varsa okumuşlardır. Eğer kötüyse zaten "Doğrudur abicim, yapmışlardır, yapacaklardır" diyenler... Ama gariptir ki bu kabullenmeye rağmen hala savaşın içinde yer alan, arada taş atan, küfreden (en kolay ve etkisiz silah) ama yine de mağlubiyeti zaten içinde yaşamış olanlardır bunlar.

Üçüncüsü ve belki de en fenası umuttan yoksun..

Bu tabir umutsuzlukla karıştırılmasın. Umutsuz olanlar, arzuladıklarının gerçekleşmeyeceğine inananırlar. Umuttan yoksunlar ise o umutlara zaten hiç sahip olmamışlardır. Bu hale yol açanlar unsurlar birbirinden çok uzak, bağımsız hatta zıt olabilirler. Aşırı zenginlik veya aşırı yoksulluk buna sebep olabilir. İhtiyaç duyduğu her şeyi elde edebilecek birisinin hiçbir sebep yokken cinayet işlemesi ve bundan keyif alması gibi... Bir tinercinin veya kapkaççının işlediği suçlarda hakkı olduğunu hissedebilmesi gibi... Yaşadığı şartlar ve aklında oluşan fikirlerin manasızca dizilmesi ya da onların bunlara bir mana yükleyememeleri belki de sebep...

Ya da teknoloji etkeni... İnternet başında eş zamanlı oyunlar oynayarak dünyayı yorumlayan, bir tıklama ile kapısına kadar istediğini getirebilen, kitap açmadan nerdeyse her bilgiye ulaşabilecek olabilen, kendi eline kendi kimliğini alamadan büyümüş bir neslin umutlar yetiştirmekten ziyade, önüne sürüleni afiyetle yemesi kaçınılmazdı belki de. BU süregelenin tembelliğın sonucu da tabi ki bu hedefsizlik olacaktı. Bir sonraki sürüme ulaşmanın, o sürümü yapmış olmaktan daha fazla haz veriyor olduğunu söylenemez ama daha kolay değil mi? Beni hep şaşırtan birşey vardır. Öyle bir hal almış ki; açacağı siteye ulaşmak için önce google a tıklayıp oraya yazıp gelen sonuçlara tıklayanlarımız var. Hem de çoğu zaman bunu yapmak, onu doğrudan adresten satırına yazmaktan daha uzun sürüyor olsa bile. Mutfakta oturup da salondaki kızından su isteyen bir baba gibi...

Bir şeyler yapma arzumuzu kaybetmemiz, varlığımızın bir asalak haline dönüşmesi demek olmuyor mu? Bunu hangimiz ister?

SAYGILAR..